

ห้องแคว้นภาษามลายูถิ่น

การซ้ำคำนาม

รุสลัน อุทัย¹

ลักษณะสำคัญอย่างหนึ่งของภาษาที่พูดในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คือ มีการซ้ำคำ ตัวอย่างในภาษาไทย คำว่า เด็ก เมื่อซ้ำเป็น เด็กๆ จะมีความหมายเป็นพหูพจน์ หมายถึง ‘เด็กหลายคน’ เช่นเดียวกันกับในภาษามลายูถิ่น คำว่า budak ‘เด็ก’ เมื่อซ้ำเป็น budak-budak จะมีความหมายว่า ‘เด็กหลายคน’ การซ้ำคำนี้พบในภาษามลายูถิ่นเช่นเดียวกัน ซึ่งเหมือนกับในภาษาไทยและภาษามลายูถิ่น คำนามในภาษามลายูถิ่นเมื่อซ้ำจะมีความหมายเป็นพหูพจน์ ดังตัวอย่างที่ยกมาแล้วข้างต้น หรือคำว่า [ʔadeʔ] ‘น้อง’ ซ้ำเป็น [ʔadeʔ ʔadeʔ] มีความหมายว่า ‘น้องหลายคน’ [ʔulamɔ] ‘ผู้รู้’ ซ้ำเป็น [ʔulamɔ ʔulamɔ] มีความหมายว่า ‘ผู้รู้หลายคน’ อย่างไรก็ตามคำนามในภาษามลายูถิ่นนั้นไม่สามารถซ้ำได้ทุกคำ จะจำกัด

เฉพาะคำนามที่มีวรรณลักษณะเป็น [+คน] เท่านั้น คำอื่นๆ นอกเหนือจากตัวอย่างข้างต้น เช่น [kakɔʔ] ‘พี่’ [ʔanɔʔ] ‘ลูก’ [sɯddadu] ‘ตำรวจ’ เป็นต้น ถ้าต้องการทำให้เป็นพหูพจน์ก็สามารถซ้ำได้เลย เป็น [kakɔʔ kakɔʔ] ‘พี่หลายคน’ [ʔanɔʔ ʔanɔʔ] ‘ลูกหลาน’ [sɯddadu sɯddadu] ‘ตำรวจหลายคน’ ตามลำดับ แต่ในกรณีคำนามที่มีวรรณลักษณะเป็น [-คน] ตัวอย่าง คำว่า [mɛjɔ] ‘โต๊ะ’ [baju] ‘เสื้อ’ และ [boʔ] ‘สมุด’ ถ้าต้องการทำให้เป็นพหูพจน์ ในภาษามลายูถิ่นจะไม่ใช้คำว่า [mɛjɔ mɛjɔ] [baju baju] และ [boʔ boʔ] แต่จะใช้คำว่า [bajɔʔ] ‘มาก’ แสดง เป็น [mɛjɔ bajɔʔ] [baju bajɔʔ] และ [boʔ bajɔʔ] ตามลำดับ

เอกสารอ้างอิง

รุสลัน อุทัย. 2536. การเปรียบเทียบวิธีการสร้างคำในภาษามลายูมาตรฐานและภาษามลายูถิ่นปัตตานี. วิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

¹ อาจารย์ ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์